

Сила релігії робить людей добрими

2 серпня 1990 року президент Іраку Саддам Хусейн здійснив збройне вторгнення в Кувейт, що викликало можливість війни в Перській затоці. Ця територія довгий час була пороховою бочкою, і я бачив, що світ ось-ось опиниться у вирі війни. Я зрозумів, щоб зупинити конфлікт, треба організувати зустріч християнських і мусульманських лідерів. Тому негайно зробив усе, щоб відвернути війну, в якій би неминуче загинули невинні люди.

2 жовтня того ж року я відправив членів нашої церкви до Каїра, щоб передати своє термінове послання миру вищому духовенству Близького Сходу та мусульманського світу. Я не мав жодного стосунку до Близького Сходу. Однак причина, чому я запропонував провести цю зустріч, полягала в тому, що як вірянин я покликаний сприяти миру в усьому світі. Конфлікт між християнством та ісламом значно гірший від конфлікту між демократією та комунізмом. Немає нічого страшнішого за релігійну війну.

Звернувшись напряду до президента Джорджа Буша-старшого, я благав запобігти війні в арабському світі, натомість завдавши поразки Саддаму Хусейну дипломатичними засобами. Президент Буш, можливо, вважав, що збирається воювати проти Іраку, але мусульмани думали інакше. У свідомості мусульман релігія важливіша, ніж держава. Я був неабияк стурбований тим, що в разі нападу на Ірак арабський світ стане в опозиції до Сполучених Штатів і християнського світу.

У нашій екстреній конференції в Каїрі взяли участь провідні мусульманські лідери й великі муфтії з дев'яти країн, включаючи муфтіїв Сирії та Ємену. Головним моментом зустрічі був мій

відчайдушний заклик до арабського та мусульманського світу не погоджуватися з проголошенням Саддамом Хусейном, що ця війна — священна. Перемога не принесе жодної користі незалежно від того, хто виграє: Сполучені Штати чи Ірак. Хіба можна відчувати радість або знайти сенс у перемозі, коли бомби знищують будинки, поля, пагорби й дорогоцінні невинні життя?

Каїрська конференція була лише однією з наших багатьох миротворчих заходів. Кожного разу, коли на Близькому Сході виникала криза, наші члени безстрашно працювали, ризикуючи життям у небезпечних місцях. Протягом багатьох років насильства й терору в Ізраїлі та Палестині наші члени завжди вирушали в дорогу і співпрацювали з великими організаціями заради миру.

Мені завжди дуже непросто посилати наших членів у місця, де їхнє життя в небезпеці, але цього не можна оминати, коли працюєш заради миру. Я можу обробляти землю в Бразилії або відвідувати табори біженців в Африці, але моє серце постійно лине до тих членів, які невпинно працюють у вибухонебезпечному регіоні — на Близькому Сході. Я молюся, щоб якомога скоріше настав мир у світі, щоб мені більше не потрібно було просити наших членів вирушати в такі місця смерті.

11 вересня 2001 року ми всі відчули себе жахливо, коли вежі-близнюки Світового торгового центру в Нью-Йорку зруйнували терористи. Дехто казав, що це було неминуче зіткнення ісламської та християнської цивілізацій. Але я вважаю інакше. У самій своїй суті іслам і християнство не є релігіями конфліктів і конфронтації. Вони обидві надають велике значення миру. На мій погляд, це фанатизм — клеймити іслам як радикальну релігію, так само, як і стверджувати, що іслам і християнство принципово різні. Суть релігій одна і та сама.

Одразу після падіння веж я організував релігійних лідерів із Нью-Йорка та всієї країни, щоб вони молилися та служили жертвам і тим, хто надає першу допомогу на місці руйнувань. У жовтні я скликав у Нью-Йорку

велику міжконфесійну конференцію за мир. Наш міжнародний захід був першим там після трагедії.

Цей вагомий внесок у побудову миру під час війни з'явився небезпідставно. Упродовж десятиліть я сприяв міжрелігійній гармонії. Саме завдяки цьому внеску нам довіряли провідні релігійні діячі, коли їхали до Ізраїлю під час Інтифади або до Нью-Йорка відразу після подій 11 вересня.

У 1984 році я зібрав разом сорок релігієзнавців, доручивши їм порівняти священні тексти християнства, ісламу, буддизму та інших основних світових релігій. Результат цих зусиль вилився у книгу «Всесвітні Писання: Порівняльна антологія священних текстів», що вийшла у друк 1991 року. Релігієзнавці з'ясували, що у більш ніж 70% випадків священні тексти різних релігій передають ті самі або подібні ідеї. Решта 30% — це доктрини, які становлять унікальні моменти кожної релігії. Отже, ми бачимо, що суть більшості концепцій головних світових релігій однакова. Деякі віряни носять тюрбани, інші — чотки на шиї, а хтось носить хрестики, але всі вони намагаються досягнути фундаментальні істини Всесвіту й волю Творця.

Часто люди стають друзями, якщо їх об'єднує спільне хобі. Коли зустрічаються двоє незнайомців і з'ясовують, що є земляками, вони починають спілкуватися, немов знали один одного роками. Тому, коли релігії, чиї ідеї схожі на 70%, не можуть порозумітися і жити щасливо — це насправді велика трагедія. Замість того, щоб, обговорюючи свою схожість, триматися за руки, вони наголошують на відмінностях, критикуючи одна одну. Всі релігії світу говорять про мир і любов, а тим часом борються одна з одною всупереч миру і любові. Ізраїль і Палестина говорять про мир і справедливість, але обоє чинять акти насильства, що призводить до кровопролиття і смерті дітей. Хоча як юдаїзм, так й іслам є релігіями миру.

Досвід роботи над всесвітніми писаннями дозволяє нам зробити висновок, що проблема не в релігіях, а тому, як нас вчать віри.

Неправильне подання віри виховує упередження, а упередження призводять до конфлікту. Після теракту 11 вересня 2001 року в Нью-Йорку, мусульман стали називати терористами. Хоча переважна більшість звичайних мусульманських сімей — миролюбні люди, як і ми.

Покійний Ясір Арафат тривалий час керував палестинцями. Як і всі політичні лідери, він сподівався на мир, але його також асоціювали зі чварами в регіоні. Коли він обійняв посаду голови Організації визволення Палестини, то проголосив Сектор Гази та Західний берег незалежною державою Палестини. Після перемоги на виборах президента Палестини у 1996 році він не шкодував зусиль, щоб побудувати мир на Близькому Сході, стримуючи діяльність Хамасу та інших екстремістських організацій. З метою досягнення миру на Близькому Сході я дванадцять разів спілкувався з Арафатом.

Дорога до офісу Арафата буквально була непростою. Кожен, з ким він зустрічався, мав пройти через озброєних охоронців і щонайменше три обшуки на шляху. Коли ж прибували наші члени, Арафат, одягнений у кефію, виходив до них назустріч. Такі взаємини не будуються за день-два. Вони будувалися роками завдяки щирості й рішучості наших членів заради миру на Близькому Сході. Саме наші наполегливі зусилля та постійна готовність ризикувати життям у зонах конфлікту, охоплених терором, прокладали нам шлях до відносин із релігійними та політичними лідерами на такому високому рівні. Це потребувало великих ресурсів. Нарешті ми завоювали довіру як Арафата, так і вищих ізраїльських лідерів, що дозволяло нам відігравати роль посередників під час спалахів конфлікту на Близькому Сході.

Уперше я відвідав Єрусалим у 1965 році. Це сталося до Шестиденної війни, коли Єрусалим все ще територіально був під контролем Йорданії. Я пішов на Оливкову гору, де Ісус проливав криваві сльози в молитві перед тим, як його відправили на суд Понтія Пілата. Я поклав руку на 2000-річне оливкове дерево, яке могло бути свідком молитви Ісуса тієї ночі. Я забив у це дерево три цвяхи: за юдаїзм, християнство та іслам. Я молився, щоб настав день, коли ці три родини за вірою стануть єдиним

цілим. Мир у всьому світі не настане, доки юдаїзм, християнство та іслам не стануть одним цілим. Ці три цвяхи все ще там.

У нашому світі юдаїзм, іслам і християнство суттєво відокремлені одне від одного, попри те, що мають спільне коріння. Розбіжності між ними полягають у різному розумінні ролі Ісуса. Щоб подолати розбіжності, 19 травня 2003 року я попросив не акцентувати уваги на хресті у відносинах між авраамічними релігіями і ми провели обряд зняття хреста. З Америки, де переважно панує християнська культура, ми привезли хрест і поховали його на Полі крові в Ізраїлі. Це поле, яке було куплено за тридцять срібняків, що їх отримав Юда Іскаріот за зраду Ісуса, внаслідок чого відбулося розп'яття.

Пізніше того ж року, 23 грудня, близько 3000 послів миру з усього світу, представляючи всі релігії, приєдналися до 17000 ізраїльтян і палестинців у Єрусалимському парку незалежності, щоб символічно зняти терновий вінець з голови Ісуса й замінити його на вінець миру. Потім ці 20 000 пройшли Єрусалимом маршем за мир. Місцева влада надала дозволи та охороняла наше зібрання, а палестинські сім'ї підтримали наш марш за мир, запаливши світло перед своїми будинками. Завдяки цьому маршу, який транслиували наживо через Інтернет на весь світ, я проголосив, що Ісуса відновили у положенні Царя миру. Після століть непорозумінь та розділу стало можливим примирення християнства, юдаїзму та ісламу.

Мечеть Аль-Акса, третя найсвятіша мечеть в ісламі після Мекки та Медини, стоїть у Єрусалимі. Переповідають, що з неї вознісся пророк Мухаммед. Наша група була єдиною багаторелігійною групою, яку вітали в усіх частинах цього храму. Керівники мечеті провели християнських та єврейських лідерів, які брали участь у марші миру, до священних місць мечеті. Ми відкрили щільно зачинені двері та підготували шлях багатьом мусульманським лідерам установити нові відносини зі своїми християнськими та єврейськими братами й сестрами.

Людям подобається мир, але також вони насолоджуються й конфліктами. Люди береуть найлагідніших тварин і змушують їх битися. Вони змушують півнів стояти на своїх коронах і клювати один одного гострими дзьобами, поки не почнуть відпадати шматки м'яса. І після цього повчатимуть дітей, кажучи: «Не сваріться з друзями. Грайтеся добре». Основна причина, через що відбуваються війни, — це не релігія чи раса. Вона глибоко всередині людини. Ми любляємо визнавати причинами збройних конфліктів науку або економіку, але фундаментальна проблема криється в самих людях.

Мета релігії якраз полягає в тому, щоб, усунувши злу природу людей, які знаходять насолоду в боротьбі, повернути їх до добра. Дослідіть основні релігії світу. Усі вони прагнуть до ідеалу, в основі якого мирний світ. Усі вони хочуть побачити Царство Небесне, утопію чи рай. Релігії по-різному називають цей ідеал, проте всі вони прагнуть саме до такого світу. У світі безліч релігій, і майже всі вони розділені на незліченну кількість деномінацій і конфесій. І все ж усі вони прагнуть одного — Царства Небесного і мирного світу. Насильство та ворожнеча розірвали людські душі навпіл, і саме царство любові здатне зцілити їх.

Авраамічні релігії, або авраамічні віровчення — релігійні системи (юдаїзм, християнство та іслам), які розвинулися на основі віровчення праотця Авраама.

Інтифа́да (від араб. — «повстання») — арабський бойовий рух, спрямований на захоплення території Палестини. Нині під словом «інтифада» найчастіше розуміють збройну боротьбу палестинських арабів проти ізраїльтян Західного берега річки Йордан і Сектору Гази.

Revision #2

Created 25 February 2024 09:38:50 by andres

Updated 25 February 2024 09:41:38 by andres